

РЕШЕНИЕ

№ 2545

гр. *, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА**

при участието на секретаря **СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА** Гражданско дело
№ 20231110123098 по описа за 2023 година

Предявени са от /ФИРМА/ срещу /ФИРМА/, при условията на обективно кумулативно съединяване положителни установителни искове с правно основание чл 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 59 ЗЗД и чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на вземания на ищеца спрямо ответника, съответно за сумата в размер на 119,89 лв. – главница, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за стопански нужди, през периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., за топлоснабден имот, находящ се в ***, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 14.02.2023 г., до окончателното плащане, мораторна лихва в размер на 17,5% лв., за периода от 01.07.2020 г. до 06.02.2023 г., сумата от**

15,02 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение, за периода от 01.06.2020 г. до 30.09.2021 г., ведно със законна лихва от 14.02.2023 г.. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 3,02 лв., за периода от 31.07.2020 г. до 06.02.2023 г., и за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 07.03.2023 г. в производството по ч.гр.д. № 7841/2023 г. по описа на СРС, 45-ти състав.

В исковата молба ищецът излага, че ответникът е ползвал топлинна енергия за стопански нужди без да е подписал договор и въпреки отправена до ответника покана, по отношение на топлоснабден имот находящ се в ***. В исковата молба се сочи също, че за периода 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ищцовото дружество е доставило топлинна енергия на насрещната страна, но ответникът не е заплатил в срок дължимата цена, за която били издадени и фактури, с което се е обогатил за сметка на обедняването на ищеца. Освен стойността на доставената ТЕ, претендира дължимата сума за дяловото разпределение в имота и мораторна лихва, изчислена съобразно ОУ за доставка на ТЕ. Моли съда да уважи предявените искове. Претендира присъждане на разноси.**

По делото е постъпил отговор на исковата молба в предвидения за това срок, с който ответното дружество

оспорва исковете като неоснователни. Оспорва да е ползвало топлинна енергия, имотът не бил свързан с топлопреносната мрежа на ответното дружество. Освен това през процесния период магазинът бил отдаден под наем на трето за спора лице, поради което не съществувала практическа възможност ответното дружество да се е обогатило за сметка на ищеца. Оспорва и акцесорната претенция за мораторна лихва като твърди, че ответникът не бил изпаднал в забава по отношение на процесните вземания. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло предявените искове. Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът „/ФИРМА/ редовно призован, се представлява от юрисконсулт И., която поддържа исковата молба и моли за уважаване на исковете

Ответникът /ФИРМА/, редовно призован, се представлява от адвокат Т., която поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на исковете.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните събраните по делото писмени доказателства и като ги обсъди в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл 235 ГПК и чл. 12 ГПК приема за установено от фактическа страна следното:

Исковете са допустими като предявени от надлежна страна, в полза на която е издадена Заповед за изпълнение

на парично задължение в производството по ч.гр.д. № 7841/2023г. по описа на СРС, 45-ти състав, в срока по чл. 415 от ГПК, при подадено в срока по чл. 414 от ГПК възражение от ответника.

Няма спор по делото, че ответното дружество е собственик на имот, находящ се в *** и представляващ магазин № 21А, което обстоятелство се установява и от приетия по делото договор за продажба на предприятие по чл. 15 от ТЗ от 10.05.2012г. С оглед твърденията на ищеца, че е доставял топлинна енергия на ответника за стопански нужди, по делото е прието писмо от ищеца до ответното дружество от 26.10.2011г., с молба, като собственик на самостоятелни обекти в сградата да монтира средства за дялово разпределение в имота си. Установява се, че на ОС собствениците на индивидуални обекти в жилищна сграда, находяща се в ***** са взели решение за избор на фирма за извършване на услугата „дялово разпределение“. Като необжалвано решението е влязло в сила и обвързва собствениците на самостоятелни обекти на правото на собственост в СЕС. От името на собствениците е сключен договор № 14/10.10.2011г. с ищцовото дружество за присъединяване и извършване на услугата „дялово разпределение“.**

Според СТЕ дяловото разпределение е извършвано правилно. Извършван е отчет на топломерите и

водомерите за топла вода, монтирани в имотите на абонатите на СЕС. За периода от 01.05.2020г. до 30.04.2022г. ФДР е отчитала водомера в имота, като по-време на отчета са попълнени документи за главен отчет, които са подписани от потребител. Установено е че в апартамента няма монтиран апартаментен топломер, а само водомер за топла вода. Установява се от експертизата, че отдадената топлинна енергия за сградна инсталация е определена съобразно Наредба № 16-334/2007г., при данни: пълен отопляем обем на имота по проект 116 м3 съгласно Акт за разпределение на кубатурата в жилищната сграда от 2011г. като за периода от 01.05.2020г. до 30.04.2022г. количеството топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация в СЕС е изчислено от ФДР, съгласно приложението към чл.61,т.7.2 от Наредба № 16-334. Установено е също така, че технологичните разходи са приспадани за сметка на топлопреносното дружество, както и че общият топломер, монтиран в АС на СЕС е бил годно за търговско измерване средство в рамките на процесния период.

Изслушаната допълнителна съдебно техническа експертиза установява, че процесната сграда е топлофицирана и има изградена хоризонтална инсталация, тоест през помещенията не преминават вертикални щрангове и няма монтирани отоплителни тела. В процесния имот има монтирана колекторна кухня в която е констатирано на място затапване на тръбите, като няма монтирани топломери. Колекторната кухня е закрыта от

шкаф и не се виждат тръби и щрангове. Отделно на място вещото лице е установило, че има водомер за топла вода № 8014357 и пломба 8855426, като показанията са 0,761м3, което означава, че не се ползва топла вода. Установено е също така, че помещението има самостоятелен вход откъм улицата и няма стълбищно осветление.

Съдът приема, че предмет на делото са суми по пера топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и за БГВ, което обстоятелство се установи от заключението на СТЕ, неоспорено от страните, и което съдът намира да е компетентно изготвено и в съответствие с останалия доказателствен материал.

Приложимата нормативна уредба в случая е ЗЕ /Обн ДВ, бр. № 107/09.12.2003г./; Наредба № Е-РД-04-1/12.03.2020г. за топлоснабдяването и ОУ за продажба на топлинна енергия от /ФИРМА/ на потребители за стопански нужди, действали към процесния период, съответно това са ОУ за продажба на топлинна енергия за стопански нужди от /ФИРМА/ на потребители в гр.*, одобрени с Решение № ОУ-033/08.10.2007г. на ДКЕВР, приети по делото.

При така установеното от фактическа страна съдът достигна до следните правни изводи:

На първо място, следва да бъде отбелязано, че не е спорно по делото и се установява от представените писмени

доказателства, че ответникът е собственик на процесния топлоснабден имот – магазин № 21 А, намиращ се в СЕС, находяща се в *****. Ответникът е "небитов клиент" по смисъла на разпоредбата на [§ 1, т. 33а от ДР на ЗЕ](#) /нова, ДВ бр. 54 от 2012 г., в сила от 17. 07. 2012 г., и за това няма спор по делото. За възникване на договорното правоотношение с небитовите клиенти, тъй като спрямо тях не са приложими публикувани ОУ за продажба на топлинна енергия за битови нужди по [чл. 150, ал. 1 от ЗЕ](#), се изисква изрично сключването на писмен договор, какъвто не се установи в производството да е сключен. С оглед на горното, съдът намира, че след като страните по настоящето дело – небитов клиент и ищцовото дружество, не са сключили писмен договор, съгласно изискването на [чл. 149, ал. 1, т. 3 от ЗЕ](#), между тях липсва възникнало валидно облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия, по силата на което да бъде ангажирана договорната отговорност на ответника за заплащане на претендираните суми. Ето защо, след като не е установен източник на облигационно договорно отношение между страните, и ако е ползвана услугата за топлоснабдяване на процесния имот от ответника, той дължи сумите за използвана топлинна енергия на основание [чл. 59 от ЗЗД](#).

За да се докаже твърдения от ищеца факт за неоснователно обогатяване на ответника за сметка на ищеца, следва да се установи, че ответното дружество е ползвало в релевантния период доставена в имота

топлинна енергия. Данните сочат, че ответникът е собственик на процесния имот, но не се установи именно ответното дружество за стопански цели да е ползвало имота; в тази връзка следва да се посочи, че е приет по делото договор за наем от 22.05.2017г., от който се установява, че ответното дружество, като наемодател е отдало на трето за спора лице, като наемател процесния имот, като е видно, че съгласно чл. 3.2 от договора, последният е със срок на действие десет години. Отделно от това ищецът не установи при условията на пълно и главно доказване, че е доставял в имота топлинна енергия. Установеното от първоначално изслушаната СТЕ, за подписани от потребител реални отчети за СЕС се опроверга от изслушаната допълнителна СТЕ, доколкото от нея се установи, че в имота има самостоятелен вход от улицата, няма монтирани отоплителни тела, както и потребление на топла вода през процесния период, както и че няма монтирани вертикални щрангове. Отделно ищецът не представи реалните отчети, като частни свидетелстващи документи за удостоверяване на посочения в експертизата факт на реално отчитане на топлинна енергия в имота. С оглед установеното и изхода от разпределената доказателствена тежест, формират извод, че главната претенция за главница за доставена в имота топлинна енергия следва да бъде отхвърлена. Отделно следва да се посочи, че неприложима е в случая разпоредбата на чл. 153 ал.6 от ЗЕ, доколкото посоченото задължение на

потребителите в нея възниква при договорна обвързаност и хипотезата на сключен договор за доставка на топлинна енергия, какъвто не е настоящият случай, доколкото претенцията на ищеца се основава на неоснователно обогатяване.

Не е приложима също така и разпоредбата на чл. 139 и чл. 139б от ЗЕ доколкото тази разпоредба отново предполага твърдения за наличие на договорна връзка между страните, въз основа на която потребителите да изберат лице, което да извършва услугата „дялово разпределение“, и каквито твърдения не са налични в случая, както бе посочено по-горе претенцията на ищеца се основава на неоснователно обогатяване. Това означава, че и претенцията за главница за такси за дялово разпределение също следва да бъде отхвърлена.

При отхвърляне на главните претенции на отхвърляне подлежат и акцесорните такива за лихва. Отделно от горепосоченото съдът следва да посочи и че съгласно разпоредбата на [чл. 86, ал. 1 от ЗЗД](#) при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, като според [чл. 84, ал. 2 от ЗЗД](#) когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. В случая вземането на ищеца произтича от неоснователно обогатяване и задължението не е с определен срок за изпълнение, поради което длъжникът

изпада в забава след покана от страна на кредитора. Претенцията относно вземане за обезщетение за забава [чл. 86, ал. 1 от ЗЗД](#) би била основателна само за периода от поканата по [чл. 84, ал. 2 от ЗЗД](#), а не от деня на който е бил дължима месечната вноска за топлинна енергия, тъй като в случая нямаме договорна връзка и разпоредбите на ОУ не могат да намерят приложение, включително и по отношение на падежите на плащане на задълженията. След като искът е на плоскостта на неоснователното обогатяване, за да изпадне длъжникът в забава, трябва да бъде поканен да плати. Ищецът, чиято е доказателствената тежест в процеса да установи, че е отправил до ответника покана за плащане на процесните задължения, не е ангажирал доказателства в тази насока, доколкото по делото не са представени покани до ответника за плащане, няма данни да са достигнали такива до него. Ето защо и на това основание акцесорните претенции са неоснователни.

Искане за присъждане на разноси са направили и двете страни. При този изход на спора и на основание чл. 78, ал.3 от ГПК право на разноси се поражда в полза на ответника. На ответника следва да се присъдят разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 лева, за реалното заплащане на което съобразно постановките на т.1 от ТР № 6/2013г. на ОСГТК на ВКС, са налице доказателства на л.151 по делото, както и заплатената от него сума за депозит за изслушване на СТЕ в размер на 200,00 лева, или общо разноси в размер на 600,00 лева.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от /ФИРМА/, ЕИК

*********, със седалище и адрес на управление: гр. *

*********, представлявано от А.А. –

Изпълнителен директор срещу /ФИРМА/, ЕИК

*********, искове с правно основание чл. 422 от ГПК,

вр. чл. 59 от ЗЗД и чл. 422 от ГПК, вр. чл. 86 от ЗЗД, за

признаване на установено в отношенията между страните,

че /ФИРМА/ дължи на /ФИРМА/, сумата в размер на 119,89

лв. – главница, представляваща цена на доставена от

дружеството топлинна енергия за стопански нужди, през

периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., за топлоснабден

имот, находящ се в *********,

ведно със законната лихва, считано от датата на подаване

на заявлението по чл. 410 ГПК – 14.02.2023 г., до

окончателното плащане, мораторна лихва в размер на 17,5

лв., за периода от 01.07.2020 г. до 06.02.2023 г., сумата от

15,02 лв., представляваща цена на извършена услуга за

дялово разпределение, за периода от 01.06.2020 г. до

30.09.2021 г., ведно със законна лихва от 14.02.2023 г.. до

изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 3,02

лв., за периода от 31.07.2020 г. до 06.02.2023 г., и за които

суми е издадена Заповед за изпълнение на парично

**задължение по чл. 410 от ГПК от 07.03.2023 г. в
производството по ч.гр.д. № 7841/2023 г. по описа на СРС,
45-ти състав.**

ОСЪЖДА /ФИРМА/, ЕИК ***, ДА
ЗАПЛАТИ на /ФИРМА/, ЕИК *****, сумата в
размер на 600,00 лева, деловодни разноси на основание чл
78, ал.3 от ГПК.**

**Решението подлежи на обжалване пред Софийски
градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис о
същото на страните.**

Съдия при Софийски районен съд: _____